

FIKİR İŞÇİSİ®

Mevsimlik Fikir ve Edebiyat Dergisi
Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi Yayın Organıdır

YIL: 2

SAYI: 5

(Güz 2022)

DOSYA:

Roman Kahramanları

FİKİR İŞÇİSİ

3 Aylık Fikir ve Edebiyat Dergisi

Yıl: 2 Sayı: 5 (Güz 2022)

Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi Adına

Sahibi ve Sorumlusu

Mustafa DURAN

Okul Müdürü

Editör

Mehmet Serdar DEMİRKOL

Dizgi-Tasarım

Mustafa SAĞ

Yayın Kurulu

Mehmet Serdar DEMİRKOL

Mustafa DURAN

Ali ALTUNAL

Halil YILDIR

Beren ÇİÇEK

Elif KILINÇ

İletişim:

757842@meb.k12.tr

karlisusbl@gmail.com

ISSN:

F" FİKİR İŞÇİSİ" Karlısu Sosyal Bilimler Lisesi Müdürlüğü adına marka tescili yapılmıştır. Dergimiz basın meslek ilkelerine ve genel ahlak kurallarına uymayı taahhüt eder. MEB Sosyal Etkinlikler Yönetmeliğine göre online olarak yayınlanmaktadır. Yazıların yayımlanmasına yayın kurulu karar verir. Yayımlanan yazılara telif ücreti ödenmez. Yazıların sorumluluğu yazara aittir. Yazı ve fotoğraflar, FİKİR İŞÇİSİ ismi belirtilerek alıntı yapılabilir.

2. YILIMIZA GİRDİK

Kıymetli okurlarımız, Fikir İşçisi dergimiz bir yaşını doldurdu. Yayımladığımız 4 sayıda onlarca öğrencimizin düşünce dünyalarını zenginleştiren eserlere ait değerlendirme yazılarını yayımladık. Aslında yayımladığımız her yazı bir fidandı toprağa diktiğimiz. Alın teri ile sulanan bu fidanların düşünce dünyamızın çınarları olacağına dair ümidimizi tazeleyerek yeni bir sayıda farklı bir iş yapıyoruz.

Roman Kahramanları Festivali ile 4 yıl önce adım attığımız bu mecrada, edindiğimiz tecrübeyi bir metin olarak yayımlamaya karar verdik. Her öğrencimizin okuduğu romanlardan zihinlerinde yer edinen birer roman kahramanını görünür kılmaya çabasını sadece kostümlere bırakmadık. Onlara kelimelerle örülmüş birer suret daha inşa ettik. Belki kahramanlarımız biraz silikleşti, belki de daha da belirginleşti. Ancak biz bu işten hem keyif aldık hem de öğrenmeyi çok boyutlu hale getirdik.

Okuduğu romanın kahramanını empati yaparak kendi ruhunda hisseden öğrencimiz sanatın psikoloji ve sosyoloji ile olan ilişkisini ruhen ve zihnen yaşadılar. Büründükleri kostümler, hissettikleri ortam, edindikleri izlenimleri festivalde izleyicilere yansıtma çabası takdire şayandı. Festivalin sergilendiği gün edebiyat ve tarihin önemli kahramanları kanyla canıyla aramızdaydı. Söyledikleri kulaklarımızda, değindikleri zihnimizde yankılandı.

Okumanın ruha dolan, zihinleri doyuran, kalplere şifa sunan güzelliklerine renk katan bu harika festivalin arkasında Anadolu Mektebi Yazar Külliyyatı Okuma Programının danışman öğretmenleri var. Her biri milli ve manevi değerlerimizi gelecek nesillere aktarma misyonunu vazife edinmiş, sanat ve edebiyatımızı ruhlara nakşeden güzellikler peşinde koşan meslektaşlarıma çok teşekkür ediyorum. Bu değerli çalışmada bizlere yoldaşlık eden, okumanın keyfini başka hiçbir eğlenceye değişmeyen öğrencilerimize teşekkür eder başarılar dilerim.

Okur kalın.

Mustafa DURAN

Okul Müdürü

İÇİMDE KOŞMAYA DEVAM EDEN BİR AT: JAN VALJAN

Mehmet Serdar DEMİRKOL
Karlısu SBL/Türk Dili ve Edebiyatı

Roman kahramanları bana Sezai Karakoç'un "Biz, koşu bittikten sonra da koşan atlarız." sözünü hatırlatıyor. Nasıl hatırlatmasınlar ki? Sahiden de koşu bittikten sonra içimizde koşan atlar gibidir onlar. Roman bittikten sonra da içimizde koşmaya devam ediyorlar. Bu nedenle bir netice değil sebeptir.

Romanlar, içlerindeki kahramanlar olmadan roman haline gelemezler. Yani romanların varlık sebebidir romanlardaki kahramanlar. Gölgeler ve ışık arasındaki oyuna benzer bu. Mesela yaz vakti... Gölgelerden bahsetmek ışığı gerekli kılıyor çünkü. Roman kahramanları da öyle... Bir netice değil bir sebeptir... Romanların varlık sebebidir onlar.

Nasıl olmasınlar ki? Yazarlar, iç dünyalarında ki çığlıkları, can çekişen düşünceleri yahut öksüz kalmış duyguları kahramanlarla görünür hale getirirler romanlarda. Mesela Yedigey olmasaydı Gün Olur Asra Bedel'de Aytmatov'un kalp sızısı hissedilebilir miydi? Yahut Bekir olmasaydı Onlar da İnsandı romanında Cengiz Dağcı'nın Kırım için yaktığı ağıt duyulabilir miydi? Lennie olmadan Steinback'ın yalnızlığı Martin Eden olmadan Jack London'un ıstırapı ya da Kuasimado olmadan Hugo'nun metafizik ürpertisi anlaşılabilir miydi? Ve bu nedenle bir roman biter belki ama Roman kahramanları içimizde koşmaya devam eder. Bazıları iyilikleri avuçlarımızı bırakırken bazıları da fenalıkları emanet edip koşuya devam ederler. Az önce dile getirmiştik: Koşu bittikten sonra içimizde koşan atlardır onlar.

İşte benim de koşmaya devam eden kahramanlar var. Nereden mi geldiler onlar. Sefiller hediye etti onları bana. Sadece bir roman adı değildir bu Yaşanmadan telaffuz edilemeyecek bir haldir. Sefiller'i okumaya başlayanlar romanın daha ilk sayfalarında sırtında torbası elinde sopası bulunan kaba görünümlü bir adamla karşılaşırlar. Bu adam, Jan Valjan'dan başkası değildir.

Jan Valjan'ın bu hali kime, ne çağırıştır biliyorum ama bana Asaf Halet Çelebi'nin İbrahim şiirindeki: "İbrahim / İçimdeki putları devir / Elindeki baltayla." şeklindeki haykırışını hatırlatır. Arayışı hatırlatır. Aramaların peşinden gidişi... Bu-

luşu hatırlatır. Ve sonra tekrardan kaybedişi...

Zira Jan Valjan, tam da böyle bir adamdır. Bir yandan sırtındaki torbasına insanı uçurumun kenarına sürükleyecek fenalıkları; yani hırsızlık, kin, nefret, merhametsizlik, vefasızlık gibi putları doldururken bir yandan da elindeki sopayla insanı tanrılaştıracak bu putları kırmaya çalışır. Buna iyi insan olabilme çabası da diyebiliriz. Kalbi taşlaşmıştır ve ona göre "Taşlaşmış kalp, zor yumuşar." belki ama O, taşı kalpleştirebilme niyetindedir.

Buna fitrat ile vicdan arasındaki hesaplaşma diyebiliriz aslında. Çünkü Jan Valjan'ın sırtındaki torba, fitratın ta kendisidir. Torbaya konulan putlar fitratın çatırdamasıdır... Elindeki sopa ise, vicdanın ayak sesidir. Putları kırmak için ruhun haykırışıdır/isyandır... Bu nedenle Jan Valjan'ın hikâyesi fitratın çatırdaması

İşte benim de koşmaya devam eden kahramanlar var. Nereden mi geldiler onlar. Sefiller hediye etti onları bana. Sadece bir roman adı değildir bu. Yaşanmadan telaffuz edilemeyecek bir haldir.

karşısında vicdanı haykıran/isyen eden bir insanın hikâyesidir aslında. Cemil Meriç'in deyimiyle "Mezarlaşan saatlerin tekrardan hayata dönmesidir."

Jan Valjan'ın hayatında önce çatırdamalar duyulur. Günahlar doldurulur torbaya. Yani insana yakışmayan elbiseler... Hırsızlık, Jan Valjan'ın ilk günahı. Giydiği ilk elbise... Bu elbise gece gibidir, karadır.

Fakat bu elbiseyi kendi isteyerek giymemiştir. Toplum giydirmiştir ona. Çünkü Jan Valjan'a göre "Günah, karanlık ruhlarda işini daha kolay görür. Ve suçlu, günahı işleyen değil karanlığı yaratandır." Yani toplum...

Sonra kendini mahkemenin yerine koyar. Yargılamaya başlar. Yargıladıkça da işlediği suça masumiyet elbisesi diker düşüncelerinde. Neden mi? Çünkü o, bu günahı kendisinin işlemediğini toplumun, onu bu günaha davet ettiğini söyler. Bir bakıma davete icabet etmiştir yani masumdur.

Asaf Halet'in İbrahim şiirinde sorduğu sorunun cevabıdır Jan Valjan: "İbrahim, gönlümü put sanıp da kıran kim?" sorusuna Sefiller'de Jan Valjan cevap verir gibidir: Toplum. Bu nedenle günahsız olduğunu kabullenir.

Kendini değil de toplumu çeker darağacına. Yargılar onu kendisine masumiyet elbisesi giydirir.

Jan Valjan'ı yani kendisini içinde yaşadığı koşullar üretmiştir/ortaya çıkarmıştır. Jan Valjan, yaşadığı böyle bir çağda daha fazlası olamaz. Işığa yumar gözlerini Vicdanının sesini kısar. Jan Valjan'ın bu hali ne kadar tanıdık, öyle değil mi? Akli bunu emreder ona. Fıtratı çatırdar böylece. Ve böylece elbise kirlendikçe kirlenir. Torba delinir. Kötülük yayılır etrafa. İyilik, güzel atlara binip gider. Kaybolmazlar, coğrafya değiştirir sadece. Jan Valjan'ın yaşadığı bahçede çiçek açmaz olur. Masum bir insan, insan dışı bir varlığa dönüşür. Jan Valjan, içinde her türlü kötülüğün yetiştiği bir bahçe olur, çıkar karşımıza

Sonra ne mi olur? Sonra uzun bir sükût... Arayış, arayış, arayış... Çünkü torbadaki elbiseler çoktan buruşmuş, kirlenmiştir. Bu elbiseleri yıkamak ve ütölemek gerekir... Yıkandır ve ütülenir... Çünkü Jan Valjan'a göre, **“Hiç kimse gün ışığı bir kör kadar sevemez.”**

Bu sıradan bir söz değil sadece “Bu bir hal... “Yani gerçek... Yani acı... Yani hayatın ta kendisi...” Ve hayatlarında, Jan Valjan olmayanların hissedemeyeceği bir hal. Yani “Yaşanmadıkça telaffuz edilemeyecek bir hal.” Belki de kalpteki çöküşün kendini gizleyemeyen işaretlerden biri.”

Bu ışıkla gölgenin savaşıdır aslında Akılla kalbin... Ruhun kurtuluşu için bu şart... Ruhu karanlıktadır Jan Valjan'ın. Işığın aramaktadır. Bilir ki, **“Günah, karanlık ruhlarda işini daha kolay görür.”** Günahtan uzaklaşmak için ışığa koşmak şart.

Ve neden sonra bir haykırış... Vicdanın haykırışı. Ruhun yeniden diriliş yani... Gölgenin ışığa kavuşması... Mösyö Miryel'le karşılaşır. Jan Valjan'ın Mösyö Miryel'le karşılaşması gölgenin, ışık karşısında mağlubiyetidir. Yahut kalbin, akıl karşısındaki zaferidir. Vicdanın dile gelmesi... Ruhun tekrardan dirilmesidir... Fıtratın, varlık gâyesini hatırlamasıdır. Bu romanın da kırılma noktası olacaktır. Çünkü bu karşılaşma Jan Valjan'ın yeniden doğumu olmayacak sadece... Bu karşılaşma, Jan Valjan'la beraber romandaki diğer karakterleri de var eder. Mösyö Miryel'in, Jan Valjan'ın ruhunda yaktığı iyilik ateş bir gün ışığı gibi yayılacak diğer karakterlerin kalbinde biriktirdiği karanlığı da kovacaktır.

Mösyö Miryel bir bakıma iyilik aşısı yapmıştır Jan Valjan'a... Romanı okudukça da bu aşının tuttuğuna ve böylece Tenardiye ailesi dışındaki diğer kahramanların daha önce giymek zorunda kaldıkları o kirli elbiseleri üzerlerinden çıkardıklarına ve hayatın kaldırımlarında yeni elbiselerle yepyeni bir yürüyüşe başladıklarına şahit olursunuz. Zira Hugo, Jan Valjan'ın penceresinden şu hakikati ucurur okuyucuya **“İyi bir insanın kötülük yapmaya hakkı yoktur.”**

Jan Valjan'ın penceresinden bu hakikat ucurulurken, Javer'in dilinden de **“Kötü adam, iyilik yapmaz.”** düşüncesini fıslıdır. **“Kötü adam iyilik yapmış olsa da yaptığı büyük iyiliklerin sahte.”** olduğu düşüncesindedir.

“Bu iyilikler, kendisini gizlemek içindir.”

Javer, hakikatte kötü bir insan değildir ama vazife ile vicdan arasında sıkışıp kalmıştır. Vazife, insanın ortaya koyduğu bir yasadır. Vicdan ise, ilahi denetime tabi tutulan bir yasadır. Vazife ile vicdan arasında bocalar. İnsanın ortaya koyduğu yasaları vicdan terazisinde tartar durur. Sonunda ne mi olur. Mutlak olan kazanır tabii ki... Yani vicdan. Nasıl mı?

Javer'in Jan Valjan'la karşılaşması iyiliğin kazanması, başka bir ifadeyle vicdanın kazanması için atılan ikinci adımdı. Kısacası Mösyö Miryel'in Jan Valjan'ın ruhunda yaptığı değişimi Jan Valjan, Javer'in kalbinde yapar.

Buna ızdırdıktan sonraki saadet diyebiliriz. Cinnetten sonraki uyanış ya da... Kalbin taşlaştıktan sonra tekrar hayat dönmesi... Zira mutlak olan, İlahi terazidir Ve O, eksik tartmaz.

Victor Hugo bir ressamın hassasiyetiyle hareket eder romanda. Kelimelerin bir fırça darbesi gibi kullanır ve da birçok rengi karşımıza getirir. Cehaletten gelen fena bir terbiye. Çöplükte yetişen gül yahut ötmeyi unutan kır-langıç. Az bir su ile kanaat eden ısırgan otu, kesilen saçlar, çekirtilen dişler... İyileşen yaralar, artan acılar... Azizliğe yükselen ruhlar, rezillığe seçen insanlar.

Tenardiye ailesi bu sayfalara yansıtılan en solgun renktir belki de. Bir tarafı sevebilmek için diğer tarafı nefret denizinde boğan bu aile, kendilerini akıl zindanına mahkûm eden delillerden oluşur. Bu aile bana Yüzler ve Sözler şiirindeki deliyi hatırlatır: **“Asıl deli sizsiniz / Böyle bir çağda akıllı kaldığımız için.”** Neden? **“Siz ki dünyayı üstünüze giyseniz yine de açıkta kalırsınız. Çünkü gözleriniz dipsiz bir ambar sanki.”**

Gerçekten de kalpleri susuz bir kuyu dipsiz bir ambar gibidir onların gözleri. Bu nedenle tilkinin tavuğa, kedinin fareye doymadığı gibi doymazlar kötülüğe. Çünkü kötülük, bir çeşmedir onların nazarında. Oradan doldururlar kaplarını Çünkü kötülük, mutluluğa açılan kapıdır onların nazarında. Vicdan ise, yasak bir meyve hükmündedir. Dalından koparmazlar o meyveyi. Böylece cennetin ayak izleri silinip gider de gözlerinin önünden fark edemezler bunu. Gerçi bir cennet arayışı içinde de değildiler. Derin bir uykudaydılar. Azizliğe yükselen ruhlar olarak değil de rezillığe düşen insanlar olarak karşımıza çıkarlar.

Hugo; Jan Valjan, Mösyö Miryel, Javer, Tenardiye, Kozet, Fantine, Maryüs gibi içimde koşturmuş devam eden atları çıkartır karşıma Sefillerde. Zira Hugo böylesi resimler çizerken gölgeler ülkesi dünyamızda da karşımıza benzer resimler çıkmıyor değil. Çünkü insan da bir gölgedir diğer gölgeler gibi. Işığın farkına varamaması da insanın asıl trajedisi olsa gerek.

Şair haklı insan, **“Yükselmek isterken semavi ülkelere / Ayağımız takılıyor yerdeki gölgelere.”** Hakikat, gölgelerin başucunda bekliyor oysa. Akıl sınırlarını terk edemeyen insan, bunu keşfedemiyor bir türlü. Hâlbuki akıl, dişleri kırık bir anahtar... Her kapıyı açamıyor.

İnsanın akıl yoluyla kurduğu bu saltanat ne zaman yıkılır bilinmez. Fakat bu saltanatın bâki kalmayacağı bilinen bir gerçek. Bu gerçeği Victor Hugo, Jan Valjan'ın son nefesini vermeden önce Maryüs ve Kozet ile yaptığı sohbette ne de güzel dile getiriyor: **“Ölmek, bir şey değil. Korkunç olan yaşamamaktır.”**

Sefiller böyle bir sofradır. O sofradan aç kalkmanın ihtimali yok. Şu an benim içimde koşturmuş devam eden bu atlardan kısmeti olan her okuyucu payına düşeni alabilir. Jan Valjan, yaraları iyileştikçe acısı çoğalan bir insandı. Fakat ruhu ve kalbi doymuş biri olarak kalkar hayat sofrasından.

Sahi, ölümden daha büyük bir sofraya oturabilir mi bir insan?

Yazar / Roman / Kahraman:
Tarık Buğra / Osmancık / Osmancık
Sahneleyen/ Sınıfı ve numarası:
Ali Altunal / 10-B 533

A tam Oğuz Kağan'dan beri süregelir davam. Bu dava öyle bir davadır ki Ötüken'den Altay dağlarına, Kafkaslardan Balkanlara, Asya'dan Avrupa'ya tüm dünyayı gölgesine alan bir dava. Benim davam hak davası benim davam İslam davası...

Ben de atalarım gibi bu yolda at koşturdum bu yolda kılıç salladım ve İ'la-yı Kelimetullah davasının sancağını oğullarıma torunlarıma bıraktım. Şeyhim Edebali, akıl hocam; babam Ertuğrul Gazi yürek hocam oldu.

Ben kim miyim? 3 kıta 72 millete 6 asır hükmeden dünyayı titreten Mısır'ı Hicaz'ı Yemen'i Balkanlar'ı Avrupa'yı, Afrika'yı ve dahi Asya'yı paşalarla yöneten tüm zalimlerin korkusu cümle mazlumların hamisi olan Devleti Aliyye-i Osmaniye'nin kurucusu Ertuğrul Gazi Oğlu Osman Bey.

Ben ki Kızılelma için doğdum Kızılelma için öleceğim...

Yazar / Roman / Kahraman:
Mustafa Kutlu / Yoksulluk İçimizde // Engin
Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Ali Abid Koşak / 9K - 81

Nefsine aldanmış biriyim. Herkes gibiyim bir bakıma.

Pusulamın şaştığını, gaflet ve dalalet çukuruna düştüğümün farkındayım. Doğruya sarhoşken, insan acı hissetmez. Peki bu fani dünyada ne zaman ayılacaktım bu para sarhoşluğundan?

Can bedenden ayrılınca iş işten geçmiş olacak. Bilirim ki nefsine gem vurabilmeli insan. Peki, bu nasıl olacak? Üstümdeki kir, içime sinmeden nasıl doğru yolu bulacağım? Beni günah okyanusuna mahkûm eden düşünceden nasıl kurtulacaktım?

Baksanıza, zengin olma isteği ne kadar da tutarsız bir istek. Kalıpsız, kişiden kişiye değişen, tamamıyla kişinin bakış açısına kalmış bir istek.

Ah, yine fazla düşünmeye başladım! Halbuki masumane bir düşüncedir benimkisi. Varlık gayesine uygun anlamlı bir yaşam istiyordum. Bu nedenle sorgulayış kasırgasından kaçınmadım.

Evvela kolay bir sorgulayış olmadı bu. Tüylerim diken diken oldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Geçmiş gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti. Başımdan kaynar sular döküldü. Buz kesildim ve en son gözünden bir damla yaş aktı. O bir damla yaşın içinde hırs, arzular, aşk acısı, çocukluk, pişmanlık ve daha birçok şey vardı.

Tüm bunları anlamak bile bir şükür vesilesi oldu benim için.

Ben Engin. Anlıyordum ki yoksulluk, çok uzaklarda değildi. İçimizdeydi.

Yazar / Roman / Kahraman:
Cengiz Aytmatov / Beyaz Gemi / Çocuk
Sahneleyen / Sınıfı ve numarası:
Pınar Aytaş / 10 D

Herkesin bir umut güneşi vardır, uyanıp doğuşunu izlediği... Benimkisi hayali bir kaptan ve yolları puslu bir harita... Düşe kalka yolları bulmaya çalışan, küçük saf çocuk. Beyaz gemideki adsız çocuk...

Daha küçüktüm bilmiyordum bu tür şeyleri.

Bir gemi yaklaşacaktı limana büyük, beyaz bir gemi.

İçinde umudum olan birisi.

Kaptanın gemisi paslı, dümeni kırık...

İçindeki tanıdık ama yüzü bulanık.

Söz vermiştin beni unutmayacaktın.

Kimsesizliğimin içinde kimsem olacaktın.

Bekle beni kaptan balık adam geliyor arkandan...

Balık olmamıştım ama artık daha mutluydum buradan.

Yazar / Roman / Kahraman:
Cengiz Aytmatov / Cemile / Cemile
Sahneleyen / Sınıfı ve numarası:
Eylül Medine Erdoğan / 10 D - 631

Hşk da bir ilham mıdır? Ressamın, şairin ilhamı gibi bir ilham mıdır? Hiç âşık olmamış birine aşkı nasıl anlatırsınız?

Ben daha önce aşkı yaşamamış, sevilmemiş bir kadındım. Kocam her mektubunun sonunda iki satır selam ederdi. Ta ki onu tanıyana kadar.

Aşk nedir bilmeyene aşkı yaşatanım. Kocası askere gitmiş bir kadının namusuna söz gelmeli. Ona göre davranmalıydı. Türküleriyle birlikte Danyar'ın aşkına nasıl dayanırım. Hem de daha önce kimse tarafından sevilmemişken? Sonunun ne olacağını bile bile âşık oldum. Sonunun nasıl olacağını bile bile sevildim. Tıpkı dikeninin size batıp zarar vereceğini bildiğiniz halde bir güle dokunmak, koklamak gibi... Oysa o beni koparmamıştı. Sevgisiyle, türküleriyle sula-

mış büyütüştü içimdeki aşk duygusunu. O duygu körüklendikçe daha çok sevdim daha derine indi köklerim...

Ben Cemile, kocası askerde yalnız bir kadinken, bir anda aşkı öğrenmiş Cemile. Hiç pişman olmadım, ben mutluluğu en sarp yollarda yürüyerek buldum.

Ben Cemile her türküde beni, aşkıma bulacağınız, güzeller güzeli Cemile. Aşk uğrunda hayatımdan vazgeçmem çok normaldi. Çünkü ben sevgisiz büyümüş bir çocuktum. Danyar sadece güzelliğimi değil, sevilmemiş çocukluğumu sevmişti. Ben ise Danyar'ın korkusuzca ülkesi uğruna bacağından, canından vazgeçmiş yanını. Danyar benim yaşayamadığım çocukluğumdu. Ben ise Danyar'ın savaşta kaybettiği gençliğimdi.

Yazar / Roman / Kahraman:
Sezai Karakoç / Yitik Cennet/ Âdem
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Hakan Kozalak / 10-A

Bir mecradayım ucu bucağı olmayan...
Topraktan yaratılırken bu mecranın
kölesi olacağım aklıma gelmezdi. La-
kin ben Âdem...

Benim yaratılışım topraktan değildi. Havva
ileydi kendimden bir parça bir hayat bir nefesti
bana taki bu zehirli meyvenin tadına bakana
kadar.

Artık Âdem değildimartık masum değil-
dim. Ne farkım kalmıştı itaatsiz İblis'ten.

Tanrı tövbelerimi kabul etti ve bana Hav-
va'yı bağışladı. İşte yeniden Adem'dim artık.
Çünkü Âdem'in Âdem, cennetin cennet, dün-
yanın dünya olabilmesi için Havva şarttı.

Yazar / Roman / Kahraman:
Sezai Karakoç / Yitik Cennet / Havva
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Melda MUTLU / 10-A

HAVVA ve ÂDEM

Benim anlamım, Âdem'in anlamı demek bir bakıma. Bir bakıma ondan da fazla bir şey...

Havva'nın şanına armonikalar.

Havva için armonikalar.

İnsan soyu bu armonikaların sırrını göğsünde saklar. Kadın, erkek için hayatla ölüm arasına gerili bir kemandır adeta. Ben ilkin bir yankı, bir gölge gibiydim. Varlığımı Âdem'e

borçluydum, bu yüzden bir diyalog kurulamıyor, bir eser ortaya çıkmıyordu.

Âdem'in Âdem, Cennet'in Cennet olabilmesi için atılan ilk adımdı gelişim, bütün bu atılan adımlar kadının varoluşuyla başlar. Kadının varlığını duyuruşuyla.

Durmaksızın yaratılış tamamlanıyordu, kadın da katılmıştı varoluş ayinine. Ayin büyüyordu. Ayinin ortasında Âdem, yüceleşiyordu.

Yazar / Roman / Kahraman:
Cemil Meriç / Jurnal / Lamia Hanım
Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Esra Sedef Bala / 9I -48

Ben bir adamı sevdim. Kelimelerle raks eden bir adamı. Bu raksı bana adayan bir adamı, bu raksı benim ilhamım ile yapan bir adamı.

Kimilerine yanlış gelir kimilerine saçma; bana sorarsanız eğer ömrümde yaşadığım en güzel günleri yaşadım onunlayken onu o olduğu için bütün benliğiyle sevdim, kabullendim. Ben yol kenarındaki kurumuş bir toprak-tım o bütün kuruluşuma rağmen içimde açan çiçektir.

aç zamandır kayıptır, bilinmez ruhum. Hiç böyle hissettiniz mi? Ruhunuz bedeninize yabancı gelir bazen. Çoğu günüm, gecem bu hislerle geldi, geçti. Ama o geldiğinde bu duy-gu kayboldu. Onun yerini daha güzel hisler doldurdu; sanki ruhumla bedenimi tanıştırdı arkadaş etmişti o adam, o güzel insan.

Onunlayken oyuncaklarımı buldum, oyun-larımı buldum. Kendimi, kendi benliğimi buldum. Ben Lamia; oyuncakları alınan, çocuk-luğu çalınan. O Meriç, Cemil Meriç; oyuncak-larımı bana geri veren, çocukluğumu yaşatan.

Yazar / Roman / Kahraman:

Mona Roza

Sahneleyen / Sınıfı ve numarası:

Gönül Reyyan Kulp / 9-I 412

Kalbimin bir yerinde her zaman
Mona rozayı görünce değişir tüm duygular

Yağmurdan sonra büyülmüş başak
Meyveler sabırla olgunlaşmış
Bir gün gözlerimin ta içine bak
Anlarsın ölümler niçin yaşarmış
Yağmurdan sonra büyülmüş başak

Altın bilezikler o kokulu ten
Cevap versin bu kanlı kuş tüyüne
Bir tüy ki can verir bir gülümsesen
Bir tüy ki kapalı gece ve güne
Altın bilezikler o kokulu ten

Mona roza siyah güller, ak güller
Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak
Kanadı kırık kuş merhamet ister
Ah; senin yüzünden kara batacak
Mona roza siyah güller, ak güller

Yazar / Kitap / Kahraman:
Cengiz Dağcı / Onlar da İnsandı / Ayşe
Sahneleyen:
Dudu Nur Balcı / 9K 68

Benim pencereyden hayat, Kevser sularının aktığı yitik bir cenneti andırıyordu. Âmâ o insan kılığındaki caniler benim cennetimi cehenneme çevirdiler. Ben bir Rus cani tarafından sebepsizce tarlanın ortasında darp edildim.

Belki yaralar iyileşti, acısı geçti ama benim kalbimdeki yara geçmedi hala. Babam iyi kalpli saf babam “**Onlar da insan**” diyerek aldı onları evimize. Benim kocam öldü onlar yüzünden ben hamileyken. Yavrumu yetim bıraktılar.

Rabbimizin merhameti sonsuzdur elbet. Dermanı olmayan dertli Kırım'dan geliyorum onlar da insandının Ayşe'siyim ben. Bizim hikâyemiz bu.

Her şey Cengiz Dağcının bizim hikâyemizi bitirirken ettiği duaya varıyor “**Tanrım onlar da insan acı onlara. Kendileri gibi başkalarının da insan olduklarına inandır onları.**”

Ve yine bir hikâye başlatıyor aslında. İnsan düşünmeye başlıyor. Acaba Tanrı onları affedecek mi diye?

Yazar / Roman / Kahraman:
Cengiz Aytmatov / Toprak Ana / Tolunay
Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Güllü Sarı / 9K - 65

Siz annenize küstünüz mü hiç ya da darıldınız mı ona? Ben küstüm.

Hepsi hayallerimizi elimizden alan, gerisinde sadece hüznün ve acı bırakan savaş yüzünden. Savaştan önce, gençliğimde, toprak bana bir anne oldu.

Üşüdüğüm zaman şefkatle kollarını bana açıp sevgisiyle ısıttı beni. Karanlıkta hiç sönmeyen mumum oldu, fırtınalar içinde kaybolduğumda deniz feneri olup yolumu gösterdi.

Ulaşamayacağım hayaller verdi bana. Ama verdiği kadar da aldı benden. Çocuklarımı, kocamı, gelinimi...

Belki de bana bir anne gibi hayatın gerçeklerini, acılarını göstermeye çalışıyordu. Bunu her şeyimi kaybettiğim gün anlamıştım. O gün mezarda gibiydim her şeyi duyuyordum fakat hiçbir şey hissetmiyordum. Neyse ki acımı yaşamıştım çünkü acı insanı o son uykudan uyandırıp zorla yürütmeye çalışıyordu.

Hayata bir şekilde devam etmem gerekiyordu. Belki de o günlerde acı bana zehir değil panzehirdi. Kim bilebilir ki?

Yazar / Roman / Kahraman:
Mustafa Kutlu / Uzun Hikâye / Feride
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Zeynep Utkan / 9K 532

Siz hiç, bir kere bile olsa görmediğiniz, sesinin tonunu hiç işitmediğiniz, yüzünün şeklinden hatta gözlerinin renginden bile haberdar olmadığınız birini sevdiniz mi?

Yani işin özü, siz hiçbirini gerçekten sevdiniz mi? Onun ete kemiğe bürünmüş halinden ziyade o kişinin kalbini sevdiniz mi?

Ben, onu sevdim. Onun, benim için aşkımdan yeşermiş boncuklarla kalbime ilmek ilmek işleyerek yaptığı o mavi kolyeyi sevdim.

Ben, onun bana olan çocukça sevgisini sevdim.

Ama sevgi kavuşmaya yetmez ki. Zaten aşk, gayrete âşık değil midir?

Kavuşamadım ben sevdiğimle, daha yaşayacak çok şeyimiz varken, o beni bu küçük ama hatırası büyük kasabada bir başıma bırakarak erken göç etti bu cihandan.

İçimde bir yerlerde hep yarım kalmış duyguların ve yaşanamayan güzel anların hüznü kalacak ve onu andıkça da buruk bir tebesüme bürünüp yüzüme yansiyacak.

Ona tek bir mektup yazmıştım. Ve şu dize-ler dökülmüştü gönlümün kıyısından; “**Kalbin umutla dolsun, dilerim yüzün gülsün. O mavi kolye bende, ebedi hatıra kalsın.**”

Ben Feride. Mustafa Kutlu'nun kaleminden doğan bir hikâyenin kahramanıyım. Uzun Hikâye'nin ve kendi hikâyesinin kahramanı Feride...

Yazar / Roman / Kahraman:
Cengiz Aytmatov /
Selvi Boylum Al Yazmalım / Asya
Sahneleyen / Sınıfı ve numarası:
Fatma Yanaray / 9-L 91

Sevgi nedir? Sevgi seni seviyorum demek midir yoksa bunu söyleyemesen bile değer vermek midir? Bu çok kolay bir seçim gibi gözükebilir sizlere. Ama benim hayatımı değiştirecek bir seçimdi.

Ben Asya. Sevdığım adam beni aldatsa bile ona karşı duyduğum sevgi beni öldürüyordu. Yaşam bitmişti benim için.

Hayat zindana dönmüştü. Zifiri karanlık içinde neler olduğunu bilmediğim bir zindan. Buradan çıkmak mümkün değildi sanki. Bataklıktaymış gibi çırpındıkça batıyordum sadece.

Genç yaşlarımda hayatın tokadını yemiştim. Lakin yaşadıklarım beni daha güçlü kılmıştı.

Hayatta birçok şey öğrendim. Fedakârlık, sorumluluk duygusu, yalnızlık... Sevgi de bunlardan biri miydi? Hayır sevgi bunların birleşiminden doğan bir şeydi. Sevgi değer vermektir, emektir, dostluktu. Sevgi sadece seni seviyorum demek değildi, çocuğunun öz babası olmak değildi; gerçek bir baba olmaktır sevgi, çocuğunu mutlu edebilmektir...

Ben Asya. Sevginin ne olduğunu yaşayarak öğrenen kadın. Peki, siz?

Yazar / Roman / Kahraman:
Cengiz Aytmatov /
Gün Olur Asra Bedel / Ukabala
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Aysel Doğruyol / 9-L 579

Kendimi uzun uzun anlatmak ve susmak arasında gidip geliyorum çoğu zaman.

Hiçbir zaman tam anlamıyla hissettiklerimi anlatamayacağımı, anlatsam bile anlaşılmayacağımı bildiğimden susmayı tercih ediyorum uzun zamandır. Hatta içimde biriktirdiklerimi kendime bile anlatmıyorum.

Yazıp yazıp siliyorum hep, cümlelerimi toparlayamıyorum. Bir şeyler yolunda değil biliyorum fakat inatla her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Bazen düşüncelerim arasında kayboluyorum ve bazen de düşünmekten kaçıyorum. Böyle nereye kadar devam edecek diye sormuyorum artık kendime. Çünkü cevabını bilmiyorum.

Sadece bir köşeye çekiliyor sessizce yolunda gitmeyen ne varsa bir an önce son bulmasını bekliyorum. Göğüs kafesim ise patlayacak gibi.

Sussam kalbimin feryadı çökertiyor zihnimi. Hani uzun uzun konuşmak ile susmak arasındayım ya, bu tüketiyor işte beni.

Yazılarım bile tükeniyor. Parmaklarımın arasındaki kalem oynamıyor. Keşke tek susan dilim olsaydı diyorum. Tek susan dilim olsaydı da en azından kalemim içimin yangınını dökseydi satır satır. Kimse okumasa bile yüreğim soğurdu zihnim sakinleşirdi belki.

Ben Ukabala tam da az önce söylediklerim gibi düşünüyorsanız kendinizi yılgınlığa teslim etmeyin.

Hayat böyledir, yaşamak gerek. Hayat işte bazen iyi bazen kötü. Âmâ her şeyin üstesinden gelebilmemiz için hep iyi, pozitif düşünmemiz gerek. Oysa düşünmek her zaman acı veren ağır bir iştir. Öyle değil mi? Ama ne yapalım bazı güzel şeyler için bazı dikenlere katlanmamız gerek.

Yazar / Roman / Kahraman:
Mustafa Kutlu / Nur / Nur
Sahneleyen/Sınıfı ve Numarası:
Zeynep Özbey / 9-L 252

Ben biraz annesiz, biraz babasız, çokça ilgisiz büyüyen bir çocuk... Kaybettikleri ile var olan bir insan. Aslında bakarsanız biraz çılgın hâlâ çocuk. Ben Nur.

Babam her zaman işi ile alakadar olan bir adam. Annem uzakta kendi hayatını yaşayan bir kadın.

Ben çocuktum sadece çocuk. Benimle ilgilenen tek insan babaannemdi. Onun öğrettiği dualar ile bir yola çıktım.

Bu yol bir arayıştı. Aradığım sırlardı. Neden yaratıldık sorusunun cevabı gibi.

Arayışım aylar hatta yıllar sürdü. Aşk tek menzilimdi. Kocaman bir aşk. Ben Allah'a aşkıttım. En gerçek en güzel aşka sahip olmuştum.

Yolumun sonunda ben Nur oldum gerçek bir nur. Kazandığım o kadar çok şey var ki bu yolda; bir sürü arkadaş, dopdolu kalpler ve daha nice şey.

Gözlerimi sonsuzluğa kapatmadan önce bir nefese nefes kattım. Hayatım artık çok daha anlamlı. Nefes olmak Rabb'ime giden bir yoldu. Hikâyemin sonunda kavuştuğum oydu. Benim amacım O'na anlatacağım bir hikâyemin olmasıydı.

Yazar / Roman / Kahraman:
Cengiz Dağcı / Korkunç Yıllar / Maria
Sahneleyen/ Sınıfı/ Numarası:
Gizem Yıldırım / 10D - 612

KORKUNÇ YILLAR / MARIA

Hayat, tam mutluyum dediğim anda vurdu sırtımdan. Halbuki güzel sürprizleri varmış benim için. Polonya'da ailemle yaşıyordum.

Sade, mutlu bir hayatım vardı. Ta ki Almanlarla savaş başlayana kadar.

Ailem... Hepsi gözlerimin önünde katledildi. Bir tek ben sağ kaldım. Ben... Marya. Almanlara karşı duyduğu nefretle ayakta kalan Marya. Bir gün onunla tanıştım. Üstündeki Alman üniforması sebebiyet verdi nefretime. Nereden bilecektim bu nefretin aşka dönüşeceğini?

Aslında alman askeri değilmiş. Kırım Türk'üymüş. O da benim gibi ülkesini geride bırakmak zorunda kalmış. Ah Sadık... Hayatın bana yaptığı en güzel sürprizsin. Öyle derinden hissediyorum ki onun acısını. Çok acı çekmiş. En az onun kadar çektim ben de acı. Belki de acılarımızdı bizi birbirimize bağlayan. Giydiği Alman üniformasıydı hayatımı mahveden. O Alman üniforması o kadar yakıyor ki canımı. Ülkemi yok etmiş olsalar bile o formaya katlandım ben.

İşte.... Ben ülkesi için her şeyini verebilecek olan Marya'yım. Ülke sana emanet. Gözüm arkada kalmayacak bu yüzden.

Yazar / Roman / Kahraman:
İskender Pala / Akşam Yıldızı / Çıra
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Eda Nur Güler / 9D - 425

Kendimi “**Tarihin Sıfır Noktası**”nda en büyük aşkım Çıra ile Nuh Tufan'ından sonra kendimi hakikati ararken bulmuştum.

O tufandan sonra gerçek aşka inanmaya ve hakikati aramaya başlamıştım. Belki bu aşk yüzünden dünya üzerindeki ilk savaşı çıkarmıştım. Belki hakikati ararken satrancın ilk halini keşfetmiştim belki de ilk defa tek tanrılı inanın çıkmasına sebep olmuşum. Belki de bu sebeplerden ötürü hayatı sorgulama hissine kapılmıştım.

İşte bu sebeplerden ötürü hakikati aramış onu bulmayı ve bu arayış ile birlikte gerçek aşkıma kavuşmayı umut etmişim.

Belki hakikati bulmuştum ama aşkıma bu sebeplerden ötürü tam manasıyla kavuşamamıştım.

**“Sana Kervankıran derler
Bana dertli Kerem derler
Yare ikrar veren derler
Niye doğdun sarı yıldız, mavi yıldız
Evler yıkan, beller büken
Kanım döken, Kervankıran”**

Yazar / Roman / Kahraman:

Turhan Hatice Sultan

Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:

EYLÜL BİLGİN / 9-I 47

(KÖSEM) Gözyaşı nedir bilmeyen ben bir masal diyarına getirildim evet masal diyarı çünkü dünyanın hiçbir yerinde köle olarak girdiğin bir sarayda dünyayı yöneten bir sultan olamazsın... Ve bana köle olarak gelen, beni kölesi yapmak isteyen (Turhan Sultanı göstererek.)

TURHAN: Sultanım (dizini bükerek)

KÖSEM: Hünkâr oğlumun gönlündeki kadın.

TURHAN: Hünkârımızın gönlündeki değil, evladını, şehzadesini koruyan kadın.

KÖSEM: İktidar demek. İktidar yürek işidir ve yürek herkeste yoktur.

TURHAN: İktidar sizin işiniz, ne de olsa iktidar tutkusu, ateşi içinde evladınızı öldürmediniz mi?

KÖSEM: Biz sultanlar Devleti Ali Osman'ın bekası için gerekirse evladımızdan bile vazgeçeriz.

TURHAN: Oğlunu öldürmekten çekinmeyen torununu, kendinden bir adım uzak olanı yok etmekten geri durur mu hiç?

KÖSEM: İktidar tutkusunun ateşinde yanan ben yakmaktan hiç çekinmem.

TURHAN: İktidarı elinizde tutmakla kendi

ruhunuzu tatmin edeceğinizi düşünüyorsunuz.

KÖSEM: Yanılıyorsun, kendimi değil ahaliyi, yeniçeriyi, haremi tatmin ediyorum ki sahip olmaya çalıştığın kudret elimde.

TURHAN: Ah Sultanım her zaman olduğu gibi kibriniz gerçeği görmenize engel oluyor ve beni hafife almışsınız. Görünen o ki yeniçeri saf değiştirmiş. Beni ortadan kaldırmaya çalışan siz dikkat edin ortadan kaldırılan olmayın.

KÖSEM: Ben Valide-i Muazzama Kösem Sultan, kimse dış geçiremez bana (çıkarken bağırır)

(TURHAN) Ve olan oldu isyan sırasındaki bir hançer darbesine kaldı.

Şimdi bu ellerimdeki kan. Ve gözlerimde asılsız damlalar.

Gücüme güç katmış oluşumla iyiyim ve katil oluşumla kötü.

Devlet bir kadının elinde can çekiştir yıllardır, bense devleti bir kadının ellerinden kurtarmaya çalışan başka bir kadın. Turhan sultan

Bu kadın artık durdurulamaz. Bu kadın artık bağlanamaz ve bu kadın artık emir almaz.

Ve var olan tüm kudret artık bu kadının ellerinde. (Sahnedan çıkar.)

Yazar / Roman / Kahraman:
**Mürvet Sarııldız / İki Cami Arasında Aşk /
Mihrimah Sultan**

Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
HATİCE BOYAR / 9-I 42

Ben ki Cihan padişahı Kanuni'den olma Hürrem Sultan'dan doğma güneşin ve ayın sultanı.

Bir sarayda açtım gözlerimi dünyada. Hemen hemen her insanın hayallerini süsleyen, o ışıltılı ve bolluk içerisinde olan saray.

Doğduğum gün saraya hüznü getirmiştım, çünkü ben bir şehzade değildim.

Zamanı geldiğinde sancağa çıkacak hatta ve hatta devlet-i Aliye'nin başına geçebilecek bir çocuk değildim.

Henüz daha 17 yaşımdayken, gençliğinin baharında bir paşayla evlendirildim.

Hayalini daha önce kurduğum bu muhteşem düğün benim cenaze merasimim, birbirinden güzel inci ve elmaslarla bezeli bu gelinliğim ise kefenim oldu.

Devlet-i aliye uğruna tadına doymadığım çocukluğumu bir sandığa koydum ve kilitledim. Sahi siz hiç buna mecbur bırakıldınız mı?

Validem kardeşlerimin istikbali için buna mecbur olduğumu söyledi

Ne tuhaf. Yıllar evvel bir şehzade olmadığım için beni sütünden mahrum eden hatun bu vakit şehzadelerini korumak için bana muhtaç şimdi.

Ben Mihrimah. Devlet-i aliye uğruna çocukluğundan aşkından ruhundan vazgeçmiş Mihrimah.

Yazar / Roman / Kahraman:
**Sabahattin Ali / Kürk Mantolu Madonna /
Maria Puder**

Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Gökçe Çiftçi / 9K - 254

İnsanlar birbirleri hakkında neden bu kadar kolay hüküm verebiliyor hayret ediyorum. Neden kendimizi bu kadar anlaşılması kolay zannediyoruz?

Belki de bazı şeyleri anlamamak daha kolay geliyor bize. Oysa biraz birbirimiz hakkında hüküm vermekten vazgeçsek kim bilir birbirimizde hiç ummadığımız neler görürüz.

Fakat insanlar nedense her zaman daha iyisini aramayı tercih ediyor. Halbuki mümkün olanla kanaat etsek ortada ne hayal kırıklığı ne

de gönül kırıklığı kalacak.

Bazı şeylere gerçekten inanmak istemiyoruz. Oysa bende inanmak eksikmiş. Verilen sevgiyi kendime fazla görüyor, herkesten uzak duruyordum. Fakat şimdi anlıyorum.

Demek ki insanlar benden inanma kabiliyetini almışlar. Ama artık inanıyorum. Beni sen inandırdın. Ve ben Maria Puder, seni deli gibi değil gayet akli başında olarak seven Maria Puder.

Yazar / Kitap / Kahraman:
Reşat Nuri Güntekin / Çalığışu / Çalığışu
Sahneleyen
Sümeyye Yılmaz / 9K 64

Kendimi kimseye anlatamadığım ya da kimsenin benim derdime ortak olmak istemediği bir dünyada yaşıyorum, hayat sanki her an benim canımı yakmak için çabaladı. Bir yandan da yaşadığım müddetçe bana dimdik ayakta durmayı, zorluklarla mücadele etmeyi öğretmeye çalıştı aslında. Kendime yetebilmeyi, kendim olmayı gösterdi.

Ben oyum, hayatın getirdiği engelleri ortadan kaldırmaya çalışan o minik kızım hâlâ. Ben Çalığışu adı takılan yaramaz çocuğum, ben özgür olmayı seven, kendi kendine yeten, çalışkan ve idealist fakat çevremdekilerin art niyetleri nedeniyle istediğim hayatı kuramayan bir öğretmenim. Ben Feride'yim.

Hayat ile aynı mesleği yapıyoruz aslında tek bir farkımız var. O hep sınav yaptıktan sonra dersi veriyor.

Beni de birçok sınavdan geçirdi konuyu anlatmadan. Sınavda hayatta niyeti başka, kötü insanların da olduğunu öğrendim, herkesi kendim gibi sanmamayı öğrendim. Ve nihayet herkes gibi yaşamayı ne olursa olsun yaşamın devam ettiğini öğrendim.

Beni hep ağlatacak mı diye düşünürken aşk meyvsesini tutuşturdu elime. Ben o sevgiliyi beklerken sıcakta üşüdüm, soğukta yandım. Aşk bu olsa gerek. Hayatıma anlam katan, hep onun aklımda olduğunu, onsuz yapamayacağımı düşündüğüm zamanki his.

Hayat bana aşkı da verdi. Hayata çok fazla mı yükleniyorum acaba? Oysa galiba o bana hep bir şeyleri öğretmeye, kanıtlamaya çalışıyordu. İçimdeki gücün farkında olmamı istiyordu. Hayat iyi-kötü anılarla güzel... Çünkü hayat çatlak bardaktaki suya benzer. İçsen de tükenir içmesen de.

Yazar / Roman / Kahraman:

Kösem Sultan

Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:

ELİF MANSUROĞLU / 10-B - 552

KÖSEM: Gözyaşı nedir bilmeyen ben bir masal diyarına getirildim. Evet masal diyarı çünkü dünyanın hiçbir yerinde köle olarak girdiğin bir sarayda dünyayı yöneten bir sultan olamazsın... Ve bana köle olarak gelen, beni kölesi yapmak isteyen (Turhan Sultanı göstererek.)

TURHAN: Sultanım (dizini bükerek)

KÖSEM: Hünkâr oğlumun gönlündeki kadın.

TURHAN: Hünkârımızın gönlündeki değil, evladını, şehzadesini koruyan kadın.

KÖSEM: İktidar demek. İktidar yürek işidir ve yürek herkes de yoktur.

TURHAN: İktidar sizin işiniz, ne de olsa iktidar tutkusu, ateşi içinde evladınızı öldürmediniz mi?

KÖSEM: Biz sultanlar Devleti Ali Osman'ın bekası için gerekirse evladımızdan bile vazgeçeriz.

TURHAN: Oğlunu öldürmekten çekinmeyen torununu, kendinden bir adım uzak olanı yok etmekten geri durur mu hiç?

KÖSEM: İktidar tutkusunun ateşinde yanan ben yakmaktan hiç çekinmem.

TURHAN: İktidarı elinizde tutmakla kendi ruhunuzu tatmin edeceğinizi düşünüyorsunuz.

KÖSEM: Yanılıyorsun, kendimi değil ahaliyi, yeniçeriye, haremi tatmin ediyorum ki sahip olmaya çalıştığın kudret elimde.

TURHAN: Ah Sultanım her zaman olduğu gibi kibriniz gerçeği görmenize engel oluyor ve beni hafife almışsınız. Görünen o ki yeniçeri saf değiştirmiş. Beni ortadan kaldırmaya çalışan siz dikkat edin ortadan kaldırılan olmayın.

KÖSEM: Ben Valide-i Muazzama Kösem Sultan, kimse dış geçiremez bana (çıkarken bağırır)

(TURHAN) Ve olan oldu isyan sırasındaki bir hançer darbesine kaldı.

Şimdi bu ellerimdeki kan. Ve gözlerimde asılsız damlalar.

Gücüme güç katmış oluşumla iyiyim ve katil oluşumla kötü.

Devlet bir kadının elinde can çekişir yıllardır, bense devleti bir kadının ellerinden kurtarmaya çalışan başka bir kadın. Turhan sultan

Bu kadın artık durdurulamaz. Bu kadın artık bağlanamaz ve bu kadın artık emir almaz.

Ve var olan tüm kudret artık bu kadının ellerinde. (Sahnedan çıkar.)

Yazar / Kitap / Kahraman:
Halit Ziya Uşaklıgil / Aşk-ı Memnu / Bihter
Sahneleyen:
Mücella Topaloğlu 10/C 594
Fon Müziği:
Chopin- Nocturne in C-Sharp Minor

Benim savaşıım doğduğumda başlamıştı. İçine düştüğüm rahim bir anadan çok zalim bir hasımdı. Ölüyorum, feryatlarım dahi duyulmadı. Üstelik Firdevs Hanım'ın kötü şöhreti bir veba misali bana da bulaştı.

Sizler beni çaresiz, düşkün bir kadın sanırsınız. Oysa bu günah dolu beden, ıstırapla taşmış bu ruh yalnızca sevmek istemişti. Eğer ben de kız kardeşim Peyker gibi Melih Bey'in kızı olsaydım severdim, sevilirdim. Lakin ben Firdevs Hanım'ın kızıyım.

Bütün suç, bütün arsızlık bende miydi? Yarım kalmış baba sevgimi bir fırsat bilen, yaşça küçük bir kadınla izdivacı münasib gören Adnan Bey mi masumdu?

Behlül'ün hiç mi günahı yoktu? Beni dostluğuyla kandırdı. İçinde küçük bir çocuk yatığını sanmıştım oysaki. Benim gibi yapayalnız, benim gibi dostluk arayan küçük bir çocuk olduğuna inandım. Bir avcının tuzağına düşmüş ceylan gibi kaçmayı denedim. İmkansızdı. Yanlıştı. Yasaktı. Lakin gönül ferman dinlemiyor. Behlül ateşti ben de bu ateşte kavurdum. Ateş söndü. Kül kaldı. Behlül kaçtı. Bihter yandı.

Dede Korkut Hikayeleri / Dede Korkut

Fevzi Dilmeç / 11A - 723

DEDE KORKUT

Hol gökleri kaldıranın, donatarak dol-
duranın, ol deyince olduranın, dok-
san dokuz adı ile... Özbekistan'ın
yüce dağlarında, ıssız bir mağarada açtım göz-
lerimi. Bu yüce dağın eteklerinde, yalnız kurt-
ların ulumasını dinlemekle geçti zaman. Terte-
miz dağ havası beni tuttuğunu koparan bir
yiğide dönüştürdü adeta. Öyle ki, sık sık or-
mana dalar ve bitap düşene değin aylarla
güreşirdim. Ta ki bir gün sırtımdaki bu kopuzu
babam bana yontana kadar. İşte o vakit öğ-
rendim kelimelerin ne kadar güçlü müziğin
nece kifayetli olduğunu. Karanlık gecelerde
ateşin başına oturur kopuzum ve deyişlerimle
aydınlığa çevirirdim dünyamı.

Gel zaman git zaman sığamaz oldum mağa-
rama. Bir elimde değneğim, sırtımda kopuzum
başladım gezmeye diyar diyar... Yüce dağlar
aştım, uzun yollar aldım, kurak çöller geçtim,

adımı attığım her yerde bildiğim doğruları
dillendirdim, efsane bir alemin efsanevi hika-
yelerini anlattım durdum. Yeri geldi öğüt
verdim, yeri geldi taş oldum sustum, kopuzum
konuştu.

Ey Alem-i Muaşeret; ben ki, uzun yıllar bu
dünya adı verilen bu gurbet hayatında nece
çileler nece zorluklara göğüs geldim. Ben ki,
kuşların dilini bilen, bilge ve hikmet sahibi bir
erim. Ben ki, Türk aleminin ilk ozanıyım. Ben
ki dillendirdiğim nece hikayelerle, masallarla,
efsanelerle, adını Türk Aleminin bağına yaz-
mışım.

BEN DEDEM KORKUT

Ey ahali toplanın etrafıma, kulak verin
dediklerime:

“Allah Allah” demeyince işler düzelmez
Kadir Tanrı vermeyince er zenginleşmez

Ezelden yazılmasa kul başına
kaza gelmez

Ecel vakti gelmeyince kimse
ölmez

Ölen adam dirilmez, çıkan can
geri gelmez

Gürüldeyip sular taşsa deniz
dolmaz

Eski pamuk bez olmaz

Eski düşman dost olmaz

Dede Korkut der ki:

Gününüz aydın, toprağınız
bereketli olsun.

Çağlayıp akan sularımız kuru-
masın.

Kanatlarımız kırılmasın.

Yüce dağın ocakları her işe
yanar dursun.

Ummahan İşgören / Ömer Seyfettin / Yalnız Efe

Küçük bir köy,bir babam bir de küçük hayallerim. Bu kadardım ben. Yörük Hoca'nın genç kızı Kezban'dım. Ta ki en büyük servetimi -babamı- Eseoğlu alana kadar.

Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar-mış. Bizim köyde de sesini çıkaran mazlum-ların hakkına girdiler. Babamın -yaslandığım dağın- canına kıydılar. Babam yoktu artık. Dağlar yuva oldu bana.

Burası zalimlerin dünyası kötülüğün tahtı çakılıdır derlerdi büyükler inanamazdım. Ne kolluk kuvvetleri cezasını kesti Eseoğlu'nun ne de babam girdi bir daha rüyalarım. Hak-lydı.

Adalet yerini bulmalıydı. Zira daha nice efeler yalnız kalacak daha nice insanlar ezile-cekti. Babama verdiğim bu sözdü artık benim yaşama sebebim.

Kılıcım nasıl keskindir, ordum nasıl güçlü-dür diye sorarsanız. Bu keseyi bilirim ben yoldaş. Yalnız bir Efe'yimdir ama görünme-yen bir gönül ordusu vardır dağdaki ağaçların ardında. Ahde vefadır beni kuvvetlendiren.

Yalnız Efe'yim ben. Bir ben vardır bende benden içeri, diyen Yunus misalidir benim hi-kâyem. Benden ötelerdeki bir beni arar duru-rum. Zira adalettir tek isteğim bu dünyada. Baksanıza bir zamanlar zalimlerin dünyasına çakılı duran kötülüğü yıkmak isteyenler de şimdilerde dilsiz şeytan oldular bir bir. Eee, iş başa düştü bu nedenle.

Yalnız Efe'yim ben.

Mazlumlara dostlukla yaklaşır zalimlere kılıcım ile görünürüm.

Mazlumun karşısında anlayıştan ibaret za-limin karşısından nefretten bir gücüm.

Yazar / Kitap / Kahraman:
Virginia Woolf - Kendine Ait Bir Oda
Sahneleyen: **Semiha Kılınç**

Ben, doğduğum dönemde bir kadın olarak var olamadım ama babamın kütüphanesinde kitaplarda buldum benliğimi. Hayatımdaki büyük kayıplar kelimelerime ve yüreğime işledi. Her satırı boğazımdaki düğümün nefesimi tükettiğini hissederek yazdım. Katı kurallar bütününde özgürce uçan bir balon gibiydi aklım, hayalim. Kadınların haklı var olma çabalarını ince ince dokudum karanlık odalarda. Kitaplara kilit vuranlar özgürce, uygarca düşünmeme engel olmadı. Sahi kimim ben? Siz hiç sorguladınız mı benliğinizi, indiniz mi yüreğinizin en derinliklerine? Ben kadınların içindeki güce ve kimseye ihtiyaç duymadan yaşayabile-

ceğine inanıyorum. İçimdeki bu güçle var oldum ve her şey olabileceğime inandım ama sonunda yoruldum çabalarım hasta yüreğim ezildi, gittim.

“Ne hoş bir güzelliği vardır; hafif adımlarla, dünyadan gülümseyerek geçenlerin. Kimseye bir kötülüğü dokunmadan yaşayanların... Onurlu bir yaşamı seçenlerin.”

“As a woman I have no country. As a woman I want no country. As a woman, my country is the whole world.”

Ben Virginia Woolf...

Yazar / Roman / Kahraman:
Alpaunse Daudet / Jake
Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Yavuz Selim Duran / 11C - 764

Ben, geçmişini geçmişte bırakmayan keşkeler ve acabalar ile yaşayan biriyim. Hayatın doğal akışına güvenmeyen ve doğal akışta elde edeceğim şeyleri de kaybeden biriyim. Geçmişin beni sürekli geçmişe itmesine rağmen umutsuzca akıntıya yüzdüm durdum.

İnsanların inandıkları şeyler vardır. Ben tarihteki ufak bir dokunuşla bütün dünyayı değiştirmeyi amaçlamıştım ama geçmişimde geleceğimi buldum ve âşık oldum. Bazen öyle olur; her şey üst üste gelir. Ben Sadie'yi sevdim hem de her şeyiyle geçmişini ve geleceğini, yüzündeki yara izi ve daha birçok şeyiyle...

“Buradayım çünkü seninle ilgili her şeyi seviyorum. Sana ne olduğu ya da ne olacağı

umurumda değil. Çünkü önümde duran kişi bir mucize. Sen bir mucizesin.”

Ama planlarından son bahsedeceğin kişi Tanrı'dır ve biz bu hataya düştük. Geçmişle uğraşırsan o da seninle uğraşmış. Geçmişe giden ben bile geleceğin ne getireceğini kestiremedim ve bu gerçeği zor yoldan öğrendim. Ama ne var biliyor musunuz? Ayrılacak da Sadie hak ettiği mutluluğu buldu ve bir aşık için olabilecek en mutlu sonu verdi bana. Akış ve eylemsizlik ile dolu tarihin gidişatına karışmanın cezasını hasarsız ama acılı şekilde atlattım.

Bilinmeli ki, “Geçmiş değiştirilmek istemiyor. Zamanı geldiğinde, sizi geri ittiğinde hissedeceksiniz.”

Yazar / Roman/ Kahraman:
Victor Hugo / Sefiller / Jan Valjean
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Rabia Nur Yücedal / 11-A / 705

Söylesenize: “Hırsızlık para, mal mı çalmaktır. / Saadet çalmak hırsızlık olamaz mı?”

Hırsız olduğu için toplum tarafından dışlanan ve hor görülen bir insanın çaresizliğini anlayabilir misiniz? Böyle bir hırsız anlamak şöyle dursun şüphe ederek ve yargılayarak bakıyorsunuz değil mi?

Haydi, çekinmeyin söyleyin. Bir hırsız masurem olamaz öyle değil mi? Evet, belki de ben de böyle yargılandım fakat gerçek bir hırsız olsaydım. Kendi hayatımdan vazgeçip küçük çocukların karnını doyurmak için bir parça ekmek çalan bir hırsızım ben. Benim gibi bir sefalet mahkûm görülmeyen sizler bir ekmek uğruna verdiğim mücadeleyi hiçbir zaman anlamayacaksınız belki de. Çünkü bu dünyanın düzeni böyle. Sadece kürek mahkûmu olduğunuzda bu düzene şikâyet edeceksiniz. Ama basit bir 19 yıllık kürek mahkûmu değil de ömür boyu süren bir mahkûm iseniz dünyaya çok farklı bir pencereden bakmak isteyeceksiniz. Bir çıkış, bir umut bu

pencerenin kolu olacaktır. Bu pencere ise hep açılmaya ramak kala başka bir darbe ile kapanır. Çünkü ömür boyu bir kürek mahkumu sunuz.

Ama insanız her birimiz nihayetinde. Elimizden tutan bir el olunca umut bağlarız dünyaya. Bir yardım eli sayesinde karanlığın yerini yemyeşil ağaçlar, masmavi gökyüzü, sarı güneş almayı başarır. Belki o el sadece omzuna bir sıcak dokunuştur ama başkalarının iyiliği için mücadele etmeye başladığınızda, o elin sıcaklığı hayatınızı nasıl değiştirdiğini anlayacaksınız.

Evet, ben Sefiller'in başkahramanı Jan Valjan. Eğer ki fedakarlığın suya atılan bir taş gibi nasıl yayıldığını bu samimiyetsiz düzen içinde öğrenmek isterseniz hayatımı okuyabilirsiniz. Ama kısaca özetlemem gerekir ise;

“On dört yaşımdayken, karnımı doyurmak için bir parça ekmek çaldığım için, beni zindana attılar ve orada tam altı ay bedava ekmek verdiler. Hayatın adaleti budur.”

Yazar / Roman / Kahraman:
Stephan King / 11.22.63 / Sadie Dunhill
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Aslı Serdaroğlu / 11 A - 719

Ben de o kadınlardan biriyim maalesef. Hani şu istemediği bi evliliği yürütmek zorunda kalan, evlendiği adam bir canavar olan kadınlar var ya hani... Kaçan ama kaçtıkça daha büyük kayıplara uğrayan... Ben yani Sadie, sonunda bu ıstıraba son verdiğimi sanarak kaçtım.

Küçük bir kasabanın minik kütüphanesinde çalışmaya başladım. Ne zaman kaçsam kitaplarıma saklanırım zaten bu kütüphane işi de benim için dünyada cennetti. Ta ki eski eşim beni bulup yüzümde derin bi yara açana dek.

O yara hem kalbimde hem de yüzümde açıldı. İyileşirken yanımda sadece doktorlar vardı bir de Jake.

Jake kim mi? Gelecekte gelip geçmişime ilaç olan adam.

Her ne kadar başka sebeplerle gelmiş olsa da sonuçlar hep aşkımıza bağlandı. Tarihin ayarlarıyla oynadık bi nevi. Şimdiyse tarih bizden intikam alıyor. birlikte olmamız ikimizden birinin canına mal olacak. Bu yüzden ayrılığı seçmek mecburiyetindeyiz.

“İnsanın mayasında geri dönüp bakma arzusu vardır; bu yüzden boynumuz çevrilebilecek şekilde tasarlanmıştır.”

Geri dönüp baktığımda hayatımda her ne kadar acı şey yaşamış olsam da geçmişimin merkezinde çok güzel anılar var. Geri dönüp baktığımda dememe kanmayın, aslında geçmiş dediğim şey geleceğimde saklıymış.

Yazar / Roman / Kahraman:
Andrezej Sapkowski / Witcher / Yennefer
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Nezahat Azra Narin / 11-A 715

Güzelliğin ölçütü gözler midir?
Peki ya gözle görünmeyenler?

Temiz bir kalp, içimdeki masum bir çocukluk. Yeryüzünde bir çiftlikten başka yerde barınmama yetmez miydi? Çirkin bir yüzün insanlığın arasında dolaşmasına engel olması hangi düzenin kuralıydı hangi vicdana sığıyordu?

Ben Yennefer. Ben ne aşktan var oldum ne de sevgiden. Nefret kin ve öfke varlığımın mayasıdır kamburumu kin çirkinliğimi öfkeyle yonttum. Kalbimi ise nefretle doldurdum. Eski Yennefer'ı katlettim. Ve onunla birlikte tüm kötülükleri gücümle yok ettim.

İyi ve kötü, güzel ve çirkin hayatımın iki zıt kutbuydu. Çirkinlik daima peşimde bir iz, güzellik ise her daim gelecekte bir umut ışığıydı. Bu ışık uğruna birçok karanlığa dayanırım ben. Ama artık dayanmak zorunda değilim. Güzellik ve Güç. Yeni bir Yennefer yeni bir dünya için iki önemli kıvılcımdı artık. Bir ateş ise nefretle harmanladığım büyümü gerçekleştirmeme yetirdi.

Ben Yennefer

Güç benim dünya hakimiyetim güzellik ise en büyük servetim.

Yazar / Roman / Kahraman:
Dostoyevski / Yer Altından Notlar / Zverkov
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Fatih Kahraman / 10 D - 640

Ben kötücül hasta bir adamım... Sevim-
sizin biriyim. İçi öfkeyle dolu, çekil-
mez bir adamım. Belki bu dediklerime
anlam veremeyeceksin o yüzden.

Şöyle bir şey daha ekliyeyim: Normal in-
sanların ulaşacağı sonum şimdi böyle söyledi-
ğimde çok mafyavari bir hava verdi gibi geldi
ama bu konuşmayı yazarken böyle devam et-
mesinin daha iyi olduğunu düşündüm.

Sonuçta kırk yıllık yaşantımda bir kere beni
duyacaksınız değil mi? Yer altındaki adamı
dinliyorsunuz çok komik bir senaryo değil mi?
Siz beni izliyor ve dinliyorsunuz. Bence çok
komik bir olay... Yıllarca sadece sizi izledim.
Şimdi siz beni izliyorsunuz. Aslında ben izle-
meyi çok seven biriyim. Böyle sadece size
bakarak saatlerimi yitirebilirim. Bu bana çok
şey katar. Sizin heyecanınız, acınız ve mutlu-
luğunuzu hissetmek beni ben yapan o temel

unsurdur ama size bunu önermem. Okumanızı
öneririm çünkü hem okuyup hem de izlesey-
dim, emin olun, burada olacak birisi değilim
ama sizin kitabınızı sesli olarak okuyamadı-
ğım için sadece okuyanları izleyedurdum ve
acıdım o okurlara. Çünkü izlemeden okumak
okumadan izlemek olmaz.

Şimdi diyeceksiniz madem böyle konuş-
mayı biliyorsun bize neden okuduklarını iz-
lediklerini anlatmıyorsun? Çünkü ben yer al-
tındayım ama sakın ha beni oradan çıkarmaya
kalkmayın çünkü benim gibi yeraltı adamlar-
ını sıkı kontrol etmek gerek. Kırk yıl yeraltın-
da sesimizi çıkarmayız da bir fırsatını bulur
yeryüzüne çıkarsak kimse daha susturamaz
bizi. Tıpkı bu konuşma gibi tıpkı benim gibi
ama gene dinlemezsiniz değil mi? O yüzden
adım falan önemsizdir sadece yeraltındakiler-
den yalnızca biriyim.

Yazar / Roman / Kahraman:
Shakespeare / Romeo ve Juliet / Juliet
Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Selcan Subaşı / 9E - 522

Benim hikâyemi duymuşsunuzdur. Çünkü benim hikâyem aşk denilince akla gelen ilk hikâyelerden.

Ne var ki acımasız kalpler yüzünden bu aşkı yaşayamadım bu yeryüzünde. Fakat biliyorum ki benim aşkım ölümü göze alan bir aşk olarak asırdan asıra anlatılacak.

Yaşamım boyunca hep karanlıktaydım. Gözlerime, ruhuma bir mühür vurulmuş gibi yürüyüp durdum hayatın kaldırımlarında. Bir Capulet olarak doğduğum an zincirlere vurulmuştu hayatım. Bu saray içinde özgürlüğüm kurallar tarafından ezildi. İçinde sevgi olmayan bir evliliğe zorlandım. Benliğim, tercihlerim, hür iradem hiçe sayıldı.

Söylesenize, adın ne değeri var. Şu gülün adı değişse kokmaz mı aynı güzellikte. Romeo'nun da adı Romeo olmasaydı kusursuzluktan hiçbir şey kaybolmazdı.

Romeo, onun ışığına herkes koşar, büyülendir. Onun karanlığından bir ben kaçmam. Ben yani Juliet.

*Romeo, sen güneşten bile parlak bir ışıksın.
Ey kutsal gece
Bana Romeo'mu ver, sonra öldüğünde
Al da küçük yıldızlara böl onu
Onlar göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki
Bütün dünya gönül verip geceye tapmacaktır artık o muhteşem güneşe.*

Roman / Karakter / Yazar:
Şeker Portakalı / Zezé / José Mauro De Vasconcelos
Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Begüm Doksöz / 9-G / 366

İşsiz bir babanın, kalpsiz çocuğuyum ben. Pek bir yaramaz, rengi bozuk olduğumu söylerler. Bu ithamları ne kadar hak ettiğim meçhul, diğer çocuklar gibi meraklı bir yapım vardır sadece. Her gün dayak yemekten usanmış bedenim, bana türlü oyunlar oynayan beynime yenik düşmese, belki de daha iyi bir çocuk olacaktım nazarlarında.

Bir sarışın ablam, bir de başta istemesem de sonradan en yakın arkadaşım olan şeker portakalım, Minguinho, inanır bana. Biri daha var. Baba şefkatiyle kollarını açan, acılarına ortak olan Portekizli.

Ondan beklediğimden erken ayrıldım; kimseye acımayan Mangarati-ba Treni, ona da acımamıştı. Portekizli ölünce, onunla birlikte çocukluğum da ölmüştü.

Yaşamaya mahkûm edildiğim bu hüzünlü günlerde bir umut çiçeği açmıştı. Fakat bu umut çiçeği aslında bir vedaydı, sonradan fark etmişim. Şeker portakalım da kesilince tam anlamıyla büyümüştüm.

Ben, Zezé. İnsanların istediği gibi olmadığım için şeytan ilan edilen küçük çocuk. Artık çocuk değilim.

Yazar / Roman / Kahraman:
JK Rowling / Harry Potter / Severus Snape
Sahneleyen / Sınıfı / Numarası:
Şebnem Öztaş / 9G - 298

Ç oğumuzun hayatımın hatası dediği şeyler olmuştur. Hayatımı yokuşa sürükleyen ve değiştiren... Kimini iyiye kimini kötüye yaklaştıran... Pişman olmak ve sonsuz hüznü sırtlanmak vardır, bir de kırıklıklarını içine gömerek kendini değiştirebilmek. Ders alıp insanlığa katkıda bulunabilmek...

Ben de hata yaptım. En değer verdiğim, sevdiğim kişinin ölümüne sebep oldum. Karanlık tarafa mahkûm olmuş ruhumu aydınlığa gizlice sürükleyen adımlarını attım bu olayla. Ben de pişman oldum, acımı son nefesime kadar çektim. İçime gömdüm bu acıyı, çünkü

bir casus olarak acımı değil, sert tarafımı göstermem lazımdı dünyaya.

Ben Severus Snape. Büyücülük dünyasında kahraman olarak anılan isimlerdenim. Aydınlık taraf için yaptığım casusluk öğrenilince Karanlık Lord tarafından katledilen, hayattaki en büyük hatasından hayatının son demlerinde ders alan bir adam. Hatamdan ders çıkarmasam bugünlerde kahraman olarak anılmayacağım. Kötülüklerle takılıp kalacakken hatalarımdan ders çıkartıp bu yolu seçtim. Söylesenize, kaybettiklerimize rağmen hatalarımızdan neden ders alamayız?

Yazar / Kitap / Kahraman:

Frida Kahlo

Sahneleyen:

Burcu Anlar / 91- 354

Hayatım, bedenimin parçalarından çalınmış. 32 dokunmuş. Tam 32 defa değiştirdiler bedenimi. Bütünlüğüm, dik durmamı sağlayan parçalarımın acımasızca çalınmış.

Benden kopartılan parçaları beyaz tuvalin üstüne ilmek ilmek işleyerek tamamlıyorum. Kendimi, yapmış olduğum bu tuvalerde bütün olarak hissedebiliyorum. Kendini tuvalde görmeyi seven, otoportre yapan basit bir insanım. Bir o kadar da yalnız ve sessiz biriyimdir. Sessizliğim tuvale vurduğum her bir fırça darbesiyle çığlığa dönüşür, o saf, o beyaz tuval haykırmak istediğim çığlıklarla doludur artık...

Artık bünyevi sorunlarım artmaya başladı. Eşim bana dayanamıyor, ancak acıdığı için yıkık dökük, harabe halimle bırakmıyor beni, bırakamıyor. Ona olan sevgimin şiddetinden ben üstleniyorum bu görevi, kovuyorum onu. Yeniden ıssız ve karanlık gecenin sessizliğine bürünüyorum.

Kendi kabuğuma çekilip yine içimi tablolara döküyorum. Elimde fırçam, zihnimde dönüp dolaşan düşünceler, karşımda bir su kadar saf ve temiz olan tuvalim. Kirleniyor birer birer çığlık darbelerimle...

Ben Frida Kahlo. Hayat benim için resimlerden ibaret.

Yazar / Roman / Kahraman:
Stefan Zweig / Korku / Irene
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Yağmur Arslan / 9K 62

Ben korkularımın esiri olmuş, korkularımın yönettiği bir hayata sahip olan bir kadını. Korkularımın sonucunda işlediğim günahların korkuyu, eziyeti doğurmasını beklemiyordum. Bekleseydim de günahları işler miydim? Kendi soruma cevap veremiyorum çünkü kendimi yeterince tanııyorum.

Uzun bir süre en büyük günahımın hangisi olduğunu düşündüm. Kocamı aldatmam, çocuklarımı, eşimi ve kendimi tanıyamamam, âşığı üzmem ve belki de daha fazlası. Peki kocamın bana çektiği işkenceden beni kurtarıcı bunlardan daha büyük bir günah mıydı?

Peki hayatımı nezih, iffetli bir hanım olarak sürdürseydim, duygularımı yaşamaktan kaçsaydım, eninde sonunda korku hayatımı ele geçirmeyecek miydi? Tabii ki bir yerlerde karşıma çıkacaktı, kaderimde vardı ve her türlü gerçekleşecekti. Bilakis eziyetim daha uzun sürebilirdi.

İçimde tuttuğum gözyaşları, dışarı akan yaşlarımdan daha çok canımı yaktı. Ben Irene Wagner, korkuya teslim olmak istemeyen kadın.

Yazar / Roman / Kahraman:
Valery Alekseyeviç Legasov
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Emine Yaren Harputluoğlu 9/L 448

Y alanların bedeli nedir? Gerçeklerle karıştıracak değiliz. Gerçek tehlike şu ki; yeterince yalan dinlersek, gerçeği anlayamayız.

O zaman ne yapabiliriz? Gerçekleri bir kenara bırakıp, kendimizi hikayelerle memnun etmekten başka ne kalır elimizde? Bu hikayelerde kahramanların kim olduğunun ne önemi var. Bilmek istediğimiz tek şey kimi suçlayacağımızdır.

Bu hikâyede o kişi Anatoly Dytlov idi. En iyi seçenek oydu. Kibirli, huysuz bir adam. O gece odaya girdi ve emirleri verdi. Hiçbir dostu yoktu. Önemli kişiler değildi en azından.

Dytlov önümüzdeki on yılını hapisanede çalışarak geçirecek. Bu ceza iki yönden de adil değil tabii. Orada Dyatlov'dan daha büyük suçlar işlemiş insanlar var.

Dyatlov'un ne yaptığına gelirse de hapisaneyi hak etmiyor. İdamı hak ediyor. Ama onun yerine “**Cezai Yönetim Zafiyeti**” için on yıl. O ne demek ki? Kimse bilmiyor, önemi de yok. Onlar için önemli olan adaletin yerini bulmasıydı. Çünkü siz de biliyorsunuz adil bir dünya normal olandır. Çernobil'de normal hiçbir şey yoktu. Orada ve sonrasında yaşananlar, yaptığımız iyilikler her şey, her şey.... Delilikti. Bildiğim her şeyi size aktardım. İnkâr edecekler tabii ki. Hep öyle yaparlar. Elinizden geleni yapacağınızı biliyorum.

Yazar / Roman / Kahraman:
Tolstoy / Anna Karenina / Anna Karenina
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Leyla Açık / 10-B / 563

Aşk hakkında neden diye soramazsın. Cesurların işidir aşk. Hayallerle gerçekler savaşı. Ben de bir savaşı.

Hayal ettiklerimle gerçeklerim arasında bir uçurum vardı. Belki o uçurumdan atlamayı denediğim için olmuştu bunlar.

O boşlukta bana uzanan bir eldi belki de Vroski. Belki de bu yüzden onunla gitmiştim. Kim bilebilirdi uçurumun ardındaki pişmanlıklarımı. Hayallerime giderken gerçeklerimi bırakamayacağımı.

Ardımda kalan bir çocuk, bir eş, bir yuva...

Pişmanlıklarım beni rahat bırakmıyordu. Sonum, bir trenin raylarında, acıları kaldıramayan bu beden artık çok uzaklarda.

Ben Anna Karenina.

Aşkın esir aldığı bir yürek daha, işte işte tam burada...

Yazar / Roman / Kahraman:

Sadako

Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:

Tuğba Vaner / 10-B / 579

Caresizlik nedir bilir misin sen? Bir köşeye çaresizce yığılıp kaldığın oldu mu hiç? En büyük çaresizlik işte o gün başlamıştı. O gün hangi gün mü? Hiroşima'ya atılan atom bombasının her yeri yakıp kavurduğu gün... İnsanların yüzlerinden o tatlı tebessümün alındığı gün.

Savaş; korku ve sefaletten başka bir şey veremezdi zihinlere. Sadece yakar, yıkar, yok ederdi. Tıpkı sevdiklerimizi bizden alıp geride ölümcül bir hastalık bıraktığı gibi...

Ben Sadako. Işıkların söndüğü o küçük bedenlerden biri. Tek tutunağım, katladığım turna kuşlarında can bulmaktı. Umut etmekten

başka çarem yoktu. Benim için umut başlı başına bir mutluluktu. Belki de mutlulukların en büyüğü. Tek istediğim, acı kokan hastane koridorunun mutsuzluğunu ve soğukluğunu unutup yaşama tüm umudumla sarılmaktı. O ufacık mutluluk dolu evime dönmektir. Umudumu bir kuşun kanadında bırakıp öylece geçiğin uçuşunu izleyemezdim. Her ne kadar sonu bilinmese de kaybolan gülümseyişler yerine gelmese de.

Her kışın yüreğinde titreyen bir baharı vardı. Her gecenin peçesinin ardında tebessümle bekleyen şafağı... Benimkisi, güneşin her gün yeniden doğduğunu kendi benliğime inandırmaktı.

Yazar / Roman / Kahraman:
Shakespeare / Hamlet / Hamlet
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Eren Kılıç / 10 - D / 616

İhanet çoğu zaman en yakınınızdan gelir. Zaten yakın olmasa çok da umursamaz ve affedip affetmeyeceğiniz bellidir. Bana da mı aynı şeyleri yapacaktınız yoksa tanrıdan gelen bir uyarıcı olmasa kim bilir benden sonra kaç hamletler geçecek.

Bu ihanet oyununa artık bir son vermek istedim bu oyuna. Kendi çıkarlarımız için yarattığımız sorunlara. Beni deli sandınız ama ne ben deliyim ne de siz akıllı. Bu intikam yolunda eğer ölüm denilen şey haberci olmasaydı size öyle şeyler anlatırdım ki fakat yeter artık huzurlu bir şekilde ebedi uykuya gidiyorum elveda.

Yazar / Roman / Kahraman:

Sokrates

Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:

Mahmut Yusuf Sönmez / 642

Yalnız bir iyi vardır: **Bilgi.**
Ve yalnız bir kötü vardır: **Cehalet.**

Kendini tanıyan insan iyiye yönelim gösteren insandır.

Eminim ki kimse bilerek kötülük yapmaz. Ben de neyin iyi neyin kötü olduğunu onlara sorgulatarak düşüncelerini sağladım. Her şeyi bildiğini zanneden kötü insanlara bir şey bilmediğini sorgulattım.

Ben bilmediğimi bildiğim için farklıydım. Belki de bu yüzden haksızlığa uğramam ama haksızlığa uğramak haksızlık yapmaktan iyidir.

Ben aklımdakileri hayata geçirmeye çalıştım. Aklımdakileri hayata geçirecek kadar cesaretli değilseniz cesaretli insanların dedikodusunu yapacaksınız benim gitme vaktim geldi çattı. Ben ölmeye gidiyorum sizse yaşamaya. Ancak hangisinin daha iyi olacağını kimse bilemez, tabii ki Tanrı dışında!

Yazar / Roman / Kahraman:
Flaubert / Madam Bowary
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Dudu Efsa Biçer / 10 B - 570

Herkesin hayal kurduğu gibi ben de hayaller kurardım.

Yoksul bir çocuğun içinde büyüyen hayaller. Belki de yoksulluklarla dolu bir çocukluk geçirmemin sebebiydi gösterişli bir hayat istemişim. Bir köprüydü doktor, hayatımın uçurumunda. Nereden bilebilirdim ki aslında hiç olmayan bu aşk köprüsünü yıkacağımı. Okuduğum kitaplardaki gibi sanmıştım aşkı. O sayfalarca anlatılanları kendim yaşamayı istemedim.

Bir pencerenin önünde kurduğum düşlerim vardı. Bana hastalık getiren düşler... Mutsuzluğumla hastalığım arasında çarpınıyordum. Leon bana hayallerimi yaşatır sanmıştım. Meğerse koca bir yalanmış yaşadıklarım. Ah ne acıdır, senin toz konduramadıklarının seni bırakıp gitmesi.

Ve son bir ses: **“Güzel günde sıcak basar, küçük kız aşka susar.”**

Ben Emma! Sizlerin bildiği Madam Bowary. Onca olanları kaldıramadım kalbim. Kurtuluşu bir şişenin içinde aradı ve buldu da...

Yazar / Roman / Kahraman:
Victor Hugo / Notre Dame'nin Kamburu / Esmalarda
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Feride Biçici / 10-B / 573

Ben bir sokak arasında danslar ederek hayatına renk katan o kızım.

Birçok insanın gariptediği çingenelerden biriyim. Asıl benliğim belki de farklıdır ama hayat şartları beni böyle etkiledi. Bizler fazla sevilmeyiz. Bizleri ararsanız festivallerde veya sokak aralarında bulabilirsiniz genellikle ruhumuzu doyururken. Danslar ederken.

Belki de bana ne kadar saf bir kız diyebilirsiniz ama o topluluktaki insanlar vicdanının sesini o kadar susturmuşlardı ki birinin

çıkıp yardım etmesi gerekiyordu. İnsanlar vicdanının sesini susturdıkları gibi gözleri kör kulaklarını sağır hale getirmişti. Ben belki de o gün öylece bir insanı değil saf ve temiz bir insana yardım ettim.

O yardım bir iftiranın eşiğinde bana yardım eli uzattı. Ve beni kurtardı. Belki de kurtulduğumu düşündüm. Hayatımın düğümü çözüldü en sonunda, kim bilebilirdi ki o düğümün boynuma dolanan bir ip olacağını. Ben Esmalarda hayatının düğümleri boynuna dolanana kadar sadece bir çingene kızı...

Yazar / Roman / Kahraman:

Eren Jaeger

Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:

Fatmagül Ebru Doğan / 10-C / 598

İnsanlığın yüzyıllar boyunca surlar arasında, dışarıdaki cehennemden acizce, korkarak yaşamasını asla benliğime yediremedim. Büyüklerin işledikleri günahları küçük çocuklar yaşar. Zalimliğin kurbanı masumlar olur her zaman. Onların yarattığı kötülüğe nefret olarak büyüdüm bende. Yüzyıllar boyunca süregelen bu zulme ben boyun eğmek istemedim.

Çocukluğumuz, yaşadığımız surların, cani devlerin ötesini, uçsuz bucaksız okyanusu hayal ederek geçti. Bizim için özgürlük o zamanlar okyanusun ötesindeydi. Şimdi anlıyorum ki yüzyıllar süren esaretimizin suçluları özgürlük sandığımız her şeyin arkasındaymış.

Bu sanılar dünyası ise öfkem için yeterliydi. Annesini bu uğurda kaybetmiş çocuk için

acımasız düzene isyandan başka yol var mıdır? Ben bulamadım. Onlarla savaşmak için en az onlar kadar bencil olmam gerekti. Çünkü surların ardına bir can daha melek olup gitmemeliydi. Bundandır ki nefretim tükenmeyen bir güç oldu bana.

Peki sevgi 2000 yılda geçer mi? Benim sevgim geçmedi geçmeyecek Mikasa. Senin ellerinde benim kanım olsa dahi yine seveceğim, bekleyeceğim. Çünkü bir bedende sonsuz iki duyguyum ben. Ateş gibi asla soğumayacak nefret, kokusunu hiç kaybetmeyecek bir çiçek gibi sevgi.

Ben Eren Jaeger. Dünya ne kadar korkunç olursa olsun, fark etmez! Bizler doğduğumuz andan itibaren özgürüz.

Yazar / Roman / Kahraman:
Sherlock Holmes

Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Hasan Tarık / 10 - C / 596

Karanlık bir odada bir şeyler aradınız mı? Ya aramadınız ya da o umudu kendinizde bulamadınız. Ama ben o umudu ararken kendimi buldum.

Ruh hastası ve uyuşturucu bağımlısı olarak gördüğüm aynadaki ben, dünyada en zeki adam ve en iyi gözlemci, analist olarak anılıyordu. Bu çelişki, çözemediğim tek düğümdü.

Üstü kapalı konuların içindeki aydınlık mışım meğer ben. Aklım ile bulduğum çözümler, kalbimde bir mana bulmadıkça insanların gözündeki beni bulamayacaktım. Ama gerçeklerin elbet gün yüzüne çıkmak gibi bir huyu vardır. Ben Sherlock Holmes'um. Evrende bir güneş daha aramak isterseniz buradayım.

Peki ya bulmak... Büyütecimin yansımasındaki benden ibarettir.

Yazar / Roman / Kahraman:

Hypatia

Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:

Hatice Cambaz / 10-C / 603

Ben sorgulamayı, düşünmeyi sert bir şekilde reddeden bir halka İskenderiye halkına sorgulamayı, düşünmeyi öğretmeye çalıştım.

Belki de benim astronomiye varoluşun anlamına olan merakımın sebebi de halkın mevcut durumudur. Bilmedikleri o kadar çok şeye inanmışlar ki inandıkları şeyin aksini söylediğim de bana inanmadılar, dinlemediler. Aslında tam olarak da anlamış değilim onların inandığı şeyin aksini söylediğim için mi yoksa bunları söyleyen kişinin kadın olması mı onla-

rı bu kadar sinirlendirdi?

Ben ise bütün bunlara rağmen tüm çabamla devam etmeye çalıştım. Böyle olunca da İskenderiye halkı daha fazla inkâr etti. Muhtemeldir ki inandıkları şeyin aksini söyleyen bir kadın olduğum için öldürüldüm.

Ben, Hypatia. Bütün bu saydıklarım İskenderiye halkının hataları olsa da benim de büyük bir hatam vardı: Gerçeği tüm gücüyle haykıranların her zaman suçlu sayıldığını unutmşum.

Yazar / Roman / Kahraman:
Alice
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Ada Cengiz / 10-D / 621

E skiden zamanın bir hırsız olduğuna inanırdım. Sevdiğim herkesi çalan bir hırsız. Ama artık görüyorum ki zaman almadan önce kaybettiklerimizi veriyor. Ve her günümüz bize bir hediye. Her saati her dakikası her saniyesiyle bir hediye.

Zaman birçok şeydir fakat ne hırsız ne de nakit değildir. Kimse için beklemez. Geçen zamanı değiştirememiş olabilirim fakat ondan çok güzel ders çıkarabilirim. Bu şimdiki her anını doyasıya yaşayacağım bir rüya. Bu benim rüyam. Ve bu rüyada yeni bir yolculuğa çıkıyorum.

Sizlerle hatıra bahçelerinde, hayal saraylarında hep birlikte olacağız. Hayallerin gerçek olmadığını düşünüyorsanız şapkacının dediği gibi; **“Hangisinin gerçek olmadığını söylemek kimin haddine?”**

İnsanlar olmuşlar birer ekran
Kim bilir gerçekte nasıllar?
Kendimi yalnız hissediyorsam
Sebeplerim biraz benim biraz onlar...

Halbuki bir derin nefes alsam
Biraz tutsam, bıraksam...
Gözlerinizin içine baksam
Orda bulsam ne arıyorsam...

Karanlık duy beni!
Korkmuyorum senden!
Alice'im ben senin
Geçerim içinden!

Bin şarkı yazdım ben
Vazgeçmemeye...
Vakit yok keşkeye
Her gün bir hediye...

Karanlık duy beni!
Korkmuyorum senden!
Alice'im ben senin
Geçerim içinden!

Bin şarkı yazdım ben
Özgürlüğüme...
Vakit yok keşkeye
Her gün bir hediye...

Yazar / Roman / Kahraman:

Kirke

Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:

İlayda Üregen / 10-C / 589

Ben Kirke. Kendini bulamayan, sesini duyurmaktan korkan, etrafındakilerin değersiz, sevgisiz yaklaşımı karşısında sıkışmış bir Tanrıça. Doğduğumda olduğum şeyin bir ismi yoktu.

Ozanlar benden -erkek- kahramanın karşısında diz çöküp merhamet istemiş bir kadın olarak bahsettiler hep; ilaç katarmışım tatlı şaraplarına, baba evini unutturur silya kavuşmalarına müsaade etmezmişim. Tabi ya, yerlerde sürünüp ağlamazsak gerçek bir hikâye olmazmış gibi.

Ama yanılıyorlar yanılıyorsunuz. Evet ben ezilen bir çocuktum ama aşktan gücünü bulan bir tanrıça oldum çocukluğumda. Acımasızlık yoldaştı bana ama ellerimle yeni bir dünya yaratabilecek gücü de ondan almıştım.

Zümrüdü Anka kuşu misaliydi hayatım. Başkalarının hallettiğimi düşündüğünden daha fazla arzum isyanım ve gücüm vardı artık. Yıldırımları bile üstüme çekebilecek şeylerdi bunlar. İlk büyüm ile anlam kazanmıştı denizin derinliklerinden kadim bir tanrının fısıltıları: “Öyleyse çocuğum, başka bir dünya yap.”

Yazar / Roman / Kahraman:
Jane Austen / Aşk ve Gurur / Elizabeth Bennet
Sahneleyen / Sınıfı ve Numarası:
Aleyna Ürün / 10-C / 595

Dönemimin kadın devrimcilerinden sayılırım. Kendi hayatımın “**efendisi**” olmak ve tüm statülerden arınmış gerçek aşka kavuşmak için yumruğumu havaya kaldırdığımı göreceksiniz, tekrardan sevecek ve tüm kalbinizle saygı duyacaksınız.

Hayata attığım ilk adımlarımdan itibaren dönemin ve annemin evlilik mecrasına duyduğu hayranlığı her daim hissettim. Küçük yaşlarımda içimdeki isyankarlığın ortaya çıkması ile bu mecranın bana göre olmadığını anlamıştım. Sevgisiz bir evliliğe hiçbir zaman hayallerime tercih etmeyecektim. Hayatım boyunca geleceğimi garantilemek için sevgi-

siz bir evliliğe evet demeyecek kadar çok sevecektim kendimi. Damarlarımdaki isyankâr kana verdiğim bu söz sayesinde tek başıma yürüyecektim. Çünkü yaşadığım yüzyılın kadının bir çift ayak ile hayata tutunabildiğinin, özgürlüğü için bu yolda sihirli bir değneğe ihtiyaç duymadan her daim yürüyebileceğini anlaması gerekiyordu. Bu yürüyüşümün özgürlük çığılığı olduğunu sadece babam anlasa da devam ettim. Yürüyecektim çünkü özgürlüğümü ancak böyle yakalayabilirdim.

Ben, “**Evlenmek için delicesine âşık olmayı bekleyeceğim.**”

**TÜRK
PATENT**
TÜRK PATENT VE MARKA KURUMU

MARKA TESCİL BELGESİ

No: 2021 153707 - Ticaret - Hizmet

Fikir İşçisi

Marka Sahibi

HATAY ANTAKYA KARLISU SOSYAL BİLİMLER LİSESİ MÜDÜRLÜĞÜ

Mal / Hizmet Sınıfları

16, 41

Bu marka, 6769 sayılı Sınai Mülkiyet Kanunu kapsamında,
01.11.2021 tarihinden itibaren 10 yıl süreyle korunmak üzere,
28.04.2022 tarihinde tescil edilmiştir.

Cemil BAŞPINAR
Kurum Başkan V.